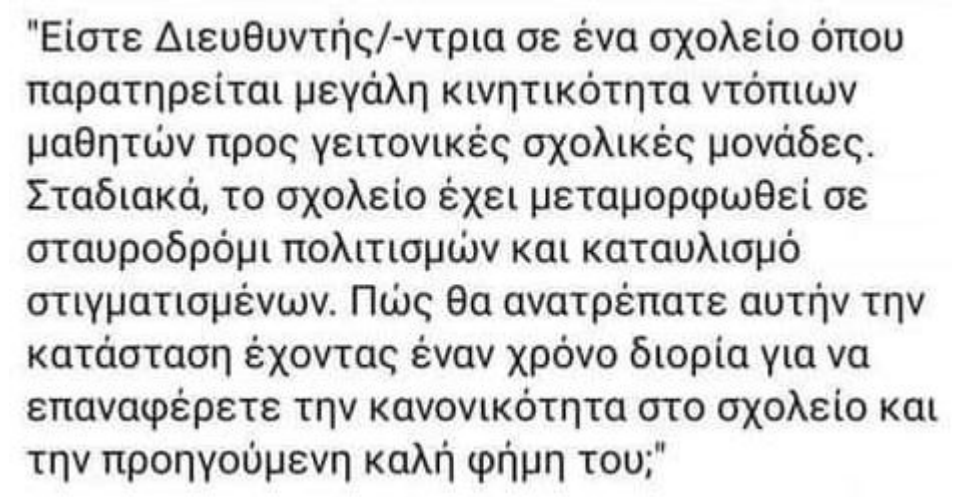
“Αν ήμασταν νεοδιόριστοι στην μετά_κεραμέως εποχή θα κοβόμασταν πανηγυρικά!”

written by Βάντα | 14.03.2023

"Είστε Διευθυντής/-ντρια σε ένα σχολείο όπου παρατηρείται μεγάλη κινητικότητα ντόπιων μαθητών προς γειτονικές σχολικές μονάδες. Σταδιακά, το σχολείο έχει μεταμορφωθεί σε σταυροδρόμι πολιτισμών και καταυλισμό στιγματισμένων. Πώς θα ανατρέπατε αυτήν την κατάσταση έχοντας έναν χρόνο διορία για να επαναφέρετε την κανονικότητα στο σχολείο και την προηγούμενη καλή φήμη του;"

Από το 2016 είμαι συνταξιούχος, θήτευσα όμως ως διευθύντρια σχολείου για πολλά πολλά χρόνια. Όταν ανέλαβα, θυμάμαι, βρήκα ένα σχολείο με πολύ μεγάλο ποσοστό μεταναστών, πολλά παιδιά επιβαρυμένα με σοβαρά προβλήματα κοινωνικά και μαθησιακά και με σημαντική σχολική διαρροή. Επί 14 χρόνια έκανα ό,τι μπορούσα για να γίνει το σχολείο μου έστω και λίγο πιο ικανό να ανταπεξέρχεται στις ιδιαίτερες εκπαιδευτικές ανάγκες της περιοχής και του κάθε παιδιού ξεχωριστά.

Ας πούμε, από την πρώτη στιγμή με απόφαση του συλλόγου διδασκόντων ενεργοποιήσαμε προγράμματα ένταξης για τα μεταναστάκια, ενισχυτικής διδασκαλίας για τα παιδιά με μαθησιακά κενά, αξιοποιήσαμε συνειδητά όλες τις ευκαιρίες που δίνει η σχολική ζωή (εκδρομές, σχολικές γιορτές, προαιρετικά προγράμματα, πάρτι κλπ) ως εναλλακτικές μαθησιακές διαδικασίες. Λίγο αργότερα και αφού ήδη είχε αναπτυχθεί μια σχολική κουλτούρα πιο συνεργατική και συμπεριληπτική, ζητήσαμε από την υπηρεσία την ίδρυση στο σχολείο μας τμημάτων ειδικής αγωγής (πράγμα που μας κατέστησε τότε ένα από τα ελάχιστα σχολεία της δευτεροβάθμιας με ειδική αγωγή) κι από τότε εξακολουθεί να λειτουργεί κανονικά, πάνε τώρα 16 χρόνια +.

Καθώς, λοιπόν, με τον καιρό και με πολύ κόπο από την πλευρά όλων των καθηγητών του σχολείου βελτιωνόμασταν επαγγελματικά και γινόμασταν όλο και πιο ικανοί να στηρίξουμε τους μαθητές μας, το σχολείο μας απέκτησε καλό όνομα στην περιοχή και αρκετοί γονείς από όμορα σχολεία ζητούσαν να φέρουν τα παιδιά τους σ’ εμάς. Δυστυχώς, δε μπορούσαμε να κάνουμε τέτοια χατήρια. Όμως, αν επρόκειτο για παιδιά με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες, αυτά γράφονταν αυτοδικαίως σ’ εμάς ακόμα κι από μακρινές γειτονιές, επειδή ήμαστε τότε τουλάχιστον οι μόνοι που προσφέραμε δυνατότητα ειδικής αγωγής.

Επίσης, σε τρεις – τέσσερις τουλάχιστον περιπτώσεις χάρη στην παρέμβαση, την

επιμονή τη γνώση και τον αξιοθαύμαστο ζήλο ορισμένων εκπαιδευτικών του σχολείου μας μαζέψαμε κυριολεκτικά από το δρόμο παιδιά που είχαν εγκαταλείψει άλλα σχολεία και τα στηρίξαμε αποτελεσματικά ωσότου να ολοκληρώσουν την υποχρεωτική τους εκπαίδευση.

Υπήρξε βέβαια (στα 14 χρόνια) και μία μοναδική περίπτωση μιας μητέρας που, αφού χρησιμοποίησε κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσον για να πετύχει την απομάκρυνση από το σχολείο κάποιων συμμαθητών της κόρης της, οι οποίοι κατά την κρίση της ήταν… ακατάλληλοι και ανεπίδεκτοι και έδιναν το κακό παράδειγμα στα άλλα παιδιά, και αφού μας ταλαιπώρησε απίστευτα σχεδόν για μια ολόκληρη σχολική χρονιά, εντέλει ζήτησε μετεγγραφή και την πήγε αλλού.

Με άλλα λόγια, θα μπορούσε κανείς να πει, ότι το σχολείο εκείνο – όχι τυχαία και όχι χωρίς κόπο – κατάφερε κάποτε να γίνει όχι απλώς ένα σταυροδρόμι πολιτισμών αλλά και ένα ζωντανό εργαστήρι απαλοιφής του στίγματος – κάθε λογής στίγματος – από τα μέλη του.

Και ναι μεν εμείς ωραία τα περάσαμε, αλλά σύμφωνα με τα τωρινά θέσφατα του ΙΕΠ μόλις συνειδητοποιούμε σε τι τραγικά σφάλματα είχαμε υποπέσει και πόσο κακοί δημόσιοι υπάλληλοι υπήρξαμε. Τόσο που αν ήμαστε νεοδιόριστοι στην μετά_κεραμέως εποχή με αυτά τα μυαλά, θα κοβόμασταν πανηγυρικά! Απόδειξη το κάτωθι σενάριο που κατασκεύασαν κάποιο εγκέφαλοι του ΙΕΠ, μέρος του επιμορφωτικού υλικού για τους νεοδιόριστους. (Και πληρώθηκαν κιόλας φαντάζομαι γι αυτό).

